

За літом літо

Микола Вінграновський

За літом літо, літо літо лове,
Чорніє ніч, де вчора день ходив.
І сивіє життя, як поле ковилове,
Як дивне диво з-поміж дивних див.

Що посміхалося — сьогодні у задумі.
І що журилося — не журиться, мовчить.
Мовчить печаль, і сум мовчить у сумі.
І ти мовчиш. Мовчання, й те мовчить.

Не оглядайся! Що ти, що з тобою?
Не оглядайсь! Біжи, біжи бігом.
А тихо як... І місяць під водою,
Неначе совість плаче під вікном...

Дурний, та й все!.. Дивись, яка пора!
Дивись, яке зіходить товариство!
І в твоїй долі вибито вогнисто:
Земля твоя й Вітчизна — не мара!

Є правда і любов! і є святий поріг,
Де тиша битви виліплена з крику.
Її творив ти. Нею бив, як міг.
Священна сивина життя цього довіку.